

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΑΥΡΟΥ ΓΑΤΟΥ,"

Η ΜΠΟΕΜΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ "ΣΑΝΣΟΝΙΕ,, ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΛΕ ΠΤΙ

Τὰ ἐξωφρενικά του ἀνέκδοτα. "Όπου οἱ γονεῖς του τὸν στέλνουν γι' ἀλάτι κι' αὐτὸς πηγαίνει εἰς Παρίσι. Πῶς χάθηκε ἐπὶ πέντε ἐλέηλα χρόνια. Ἡ κλασικὴ ἀφηρημά-
δα τοῦ Λέ Πτι. Ἡ εἰκόνα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ρουέν. Ἡ ἀφιξὶς τοῦ Λέ Πτι εἰς Παρί-
σι. Τὸ μαντιλοδεμένο χέρι. Στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, κτλ. κτλ.

Συνεχίζοντας τὴν δημοσίευσί τῆς βιο-
γραφίας τῶν διασημωτέρων «σανσονιέ» τῆς Μονιάρτρης καὶ τοῦ Καρτιέ Λατέν, σὰς παρουσιάζουμε σήμερα καὶ τὸν Ἀλφρέ-
δο Λέ Πτι, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀντιπροσωπευτικούς καὶ συμπλα-
θητικούς τύπους τοῦ μποεμικοῦ κόσμου ποὺ ἐβράσε, προπολε-
μικῶς, κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴν ἀκία τοῦ «Μαύρου Γάτου»,
τοῦ περιφημοῦ φιλολογικοῦ καφετιοῦ τοῦ Ροδόλφου Σαλί. Γε-
λοιογράφος, σανσονιέ, διηγηματογράφος, ὁ Ἀλφρέδος Λέ Πτι,
ἐξεδήλωσε μὲ πολλοὺς προτύπους τὴν πλούσια καλλιτεχνικὴν τοῦ
ἰδιοσυγκρασία. Ἀρκούσε, ὅμως, μόνο ἡ πρωτοφανὴς ἀφηρημά-
δα του, ἡ καταπληκτικὴ ἀδιαφορία ποὺ εἴδεινε ἀπέναντι καὶ
τῶν πιὸ σοβαρῶν ζητημάτων, ἡ κλασικὴ ἀνικανότης του νὰ
προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν πραγματικότητα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὁ
Λέ Πτι μίαν περιφανῆ θέσι στὸν...καλλιτεχνικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος
δὲν διακρίνεται οὐτε γιὰ τὴν σταθερότητα, οὐτε καὶ γιὰ τὴν
συνεπείαν του!

Ὁ Ἀλφρέδος Λέ Πτι γεννήθηκε στὶς 8 Ἰουλίου 1841 σ' ἕνα
μικρὸ χωριὸ τῆς Γαλλίας. "Όπως βλοῖ οἱ...μεγάλου καλλιτέ-
χνη τῶν αἰώνων, ἔτσι κι' αὐτὸς εἶχε ἀπὸ μικρὸ παιδί κλίσει
ἀντίθετος πρὸς τίς ἐπιθυμίας τῶν γονέων του. Ὁ πατέρας καὶ
ἡ μητέρα του ἤθελαν νὰ τὸν κάνουν ἐπιστήμονα γεωργῶ, ἀλλὰ
ὁ Ἀλφρέδος ἤθελε νὰ γίνῃ ζωγράφος. Πῶς νὰ συνεινεσθῶν.
λοιπόν, μεταξύ τους, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;...

"Ἐνα μεσημέρι—ὁ Ἀλφρέδος θὰ ἦταν τότε δεκάξι χρόνων—
ἡ μητέρα του τὸν ἐστειλε στὸν γειτονικὸν μπακάλη ν' ἀγοράσῃ
ἀλάτι.

—Νάρθης σύντομα! τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Πρέπει ν' ἀλάτι-
σω ἀμέσως τὸ φαί.

—Ἔννοια σου, μαμά!

Ἐρέτες πότε γύρισε ὁ Ἀλφρέδος στὸ σπίτι;

"Ἰατερ' ἀπὸ πέντε ἀκριβῶς χρόνια!...

Μὴ γελᾶτε! Σὰς λέμε τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς καμμιά ὑπερβολή!
Ἔξω ἀπὸ τὸ μπακάλιο, ὁ Ἀλφρέδος συνάντησε ἕναν πα-
ραγγελιοδόχον, ὁ ὁποῖος πῆγαινε μὲ τὸ ἰδιόκτητον ἀμάξι του
στὸ Ρουέν...

—Μὲ παῖρνεῖς καὶ μένα μαζί σου, τὸν ρώτησε ὁ Λέ Πτι, χω-
ρίς νὰ καλοσκεπτῇ τίς συνέπειες τῆς πράξεώς του. Θέλω πολὺ
μὲ πᾶσα τὸ Ρουέν, γιατί βρίσκεται
πιὸ κοντὰ στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ χωριὸ
μου...

—Καὶ γιατί θέλεις νὰ πᾶς στὸ Πα-
ρίσι; ρώτησε ὁ ἔμπορος τὸ μικρὸ
χωριατόπουλον, ξεκαρδισμένος στὰ
γέλια.

—Γιὰ νὰ γίνω μεγάλος ζωγράφος,
διάβολε! φώναξε ὁ Ἀλφρέδος.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἐνθουσίασε τὸν
παραγγελιοδόχον, ὁ ὁποῖος δέχτηκε
νὰ πάρῃ μαζί του στὸ Ρουέν τὸν ἀ-
νήλικον αὐτὸν διάβολον, ποὺ ἤθελε νὰ
γίνῃ «μεγάλος ζωγράφος»... Θεωροῦ-
με τώρα περὶ τὸ νὰ σὰς περιγράψου-
με τὴν ἀνησυχία, τὴν ἀλλοφροσύνη
τῶν γονέων τοῦ ἐξαφανισθέντος... Τὰ
ἀστυνομικὰ ὄργανα τῆς περιφέρειᾶς
ἀναστατώθηκαν κι' ἄρχισαν ἀμέσως
τίς ἐρευνάς, ἡ ὁποῖες δὲν κατέληξαν,
φυσικά, σὲ κανένα ἀποτέλεσμα...Καὶ
ὅλοι θεωροῦσαν τὸν Ἀλφρέδον ὀρι-
στικὰ ξεγραμμένο ἀπὸ τὸν κατάλογον
τῶν ζωντανῶν, ὅταν, ἕνα πρωί—δὴ
περὶπου μῆνες μετὰ τὴν ἐξαφάνισ-
τον—ἡ μητέρα του ἔπαυσε ἀπὸ τὸν
γυϊκάκι τῆς τὴν ἀκόλουθη λιγύλογη
ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ Ρουέν:

"Τὸ ἀλάτι τὸ εἶδον σ' ἕνα μικρὸ τοῦ
μπακάλη, μὲ τὴν παράλυσιν νὰ σοῦ
τὸ φέρῃ ἀμέσως. Μήπως τὸ λησμόνησε;

Ἀλφρέδος

Ἰ Γ.—Ἐμια στὸ Ρουέν. Περνῶ πολὺ
καλά. Σὰς φιλοῦ βλους β

Ὁ Ἀλφρέδος Λέ Πτι ἔμεινε δυὸ
περὶπου χρόνια στὸ Ρουέν. Στὸ διά-
στημα αὐτὸ κέρδισε ἄρκετὰ χρήμα-

τα, φτειάνοντας, στὸ πόδι, προσωπογρα-
φίας χωρικοῦ, σὶς ἐμποροπανηγύρεις ποὺ γίνοντοσαν στὰ πε-
ρίχωρα. Κανεὶς θέσθαι δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι τὰ πο-
ρταῖα αὐτὰ ἦσαν ἀριστογνήματα... Μὰ κι' οἱ ἀφελεῖς χωρικοὶ
τοῦ Ρουέν δὲν εἶχαν καὶ μεγάλες ἀξιώσεις, ἀνάλογως τῆς ἀ-
μοιβῆς ποὺ εἶδαν στὸν καλλιτέχνη...

Μία μέρα, παρουσιάστηκε στὸν Ἀλφρέδον μίαν ἀνέλπιστη εὐ-
καιρία ν' ἀναδειχθῇ. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος ἑνὸς χωριοῦ, ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ Ρουέν, πῆγε καὶ ἔβριξε τὸν Λέ Πτι καὶ τοῦ παράγ-
γειλε ἕναν μεγάλον πίνακα θρησκευτικῆς ὑποθέσεως, γιὰ τὴν και-
νούργια ἐκκλησία του.

—Σὰς ἀφίνω ἀπόλυτη ἐλευθερία στὴν ἐκλογή τοῦ θέματος,
τοῦ εἶπε μεταξύ ἄλλων ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος. Μὲ τὴν δια-
φορὰ, ὅτι ὁ πίναξ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ἔτοιμος ὡς τὰ τέλη τοῦ
μηνός, ὁπότε θὰ γίνουσι τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας...

—Ἔννοια σας, ἔννοια σας! τὸν καθυσάξασε ὁ Ἀλφρέδος.

—Πάρτε καὶ πενήτα φράγκα προκαταβολή...

Ὁ Ἀλφρέδος πῆρε τὰ πενήτα φράγκα καὶ πῆγε ἀμέσως...
σὲ μίαν ἐξοχικὴν ταβέρναν, ποὺ φημιζότανε γιὰ τὸ κρασί της...
Ὁταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, παραπατώντας, εἶνε λημονήσει
τί τοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος. Τοῦ κάκου ἔσπαζε τὸ
κεφάλι του νὰ θυμηθῇ τί εἶδους πίνακα τοῦ εἶχε παραγγεῖλει.
Τὸ μόνο ποὺ συγκράτησε στὴ μνήμη του, ἦταν ὅτι τὸν ἄφιναν
ἐλευθερία στὴν ἐκλογή τοῦ θέματος... Καὶ, ἐκρινόμενος ἀπὸ αὐ-
τὴ τὴν θέσι, ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα τεράστιον ταμπλό, τὸν
πρῶτον μεγάλον συνθετικὸν πίνακα ποὺ ἔκανε στὴ ζωὸν του.

Τὴν ἄρισμένη μέρα, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ' οἱ ἐπί-
τροποι τοῦ ναοῦ πῆγαν νὰ παραλάβουν τὸν πίνακα. Τὰ ἐγκαί-
νια τῆς ἐκκλησίας θὰ γίνοντοσαν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέ-
ρας, καὶ θὰ παρευρισκονταν σ' αὐτὰ ὁ νομάρχης τοῦ Ρουέν,
ὅλον τὸ δικαστικὸν σῶμα, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς καὶ οἱ
προϋχόντες τῆς περιφέρειᾶς. Μὲ δυὸ λόγια, χάρη στὴς ἐνέργει-
ες τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος, τὰ ἐγκαίνια τῆς μικρῆς ἐκείνης
ἐκκλησίας, θὰ ἔπαυσαν χαρακτηριστικὰ πανηγυρικὰ...

Ὁταν, ὅμως, ὁ Ἀλφρέδος Λέ Πτι ἐξεσκέπασε τὸν πίνακα του,
ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος καὶ οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ... ἔμει-
ναν μὲ στόμα ὀρθάνοιχτον ἀπὸ κατάπληξι! Ὁ καλλιτέχνης νό-
μιζε πῶς ἔμειναν ἐκατοστικοὶ μπρὸς τὸ ἀριστογνήμα του καὶ
ἄρχισε νὰ χαμογελά μὲ προσποιητὴ
μετροφροσύνη.

—Τί ἔκανες, ἀθεόφοβε!... οὐρλιασε
ξαφνικά ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος.
Τὸν πίνακα αὐτὸν θέλεις νὰ κρεμά-
σουν στὴν ἐκκλησία;... Θεέ μου! τί
συμφορὰ ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔπαθα!
Τὶ θὰ πῶ στὸν νομάρχη, ποὺ τὸν ἔ-
νω εἰδοποίησι ὅτι παρήγγειλα σ' ἕ-
να μεγάλον ζωγράφον ἀπὸ τὸ Παρίσι
νὰ μοῦ φτειάξῃ ἕνα πίνακα γιὰ τὸ
ναό...!

...Ὁ Ἀλφρέδος Λέ Πτι εἶχε λη-
μονήσει ὅτι τὸ ταμπλό προοριζότανε
γιὰ μίαν ἐκκλησίαν, καὶ ζωγράφισε
μιά...δύλομνη χωριατοπούλα ποὺ
λουζότανε μὲ φέθο σ' ἕνα ποταμιά,
κρυμμένη πίσω ἀπὸ καλάμιες!...

Τὴν ἐπομένῃ, ὁ μεγάλος καλλιτέ-
χνης ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μὲ τὰ πό-
δια γιὰ τὸ Παρίσι...γιὰ νὰ μὴ τὸν
βάλουν φυλακὴ ἐπειδὴ εἰρωνεύτηκε
τὰ θεῖα!...

Ὁ Ἀλφρέδος πῆγε στὸ Παρίσι κυ-
ριολεκτικὰ μὲ τὰ πόδια, γιατί δὲν
εἶνε γρήγορα ν' ἀνέβῃ στὸ λεωφο-
ρεῖο. Τὴν πρῶτον ποὺ ὁδομάδα στὴ
Γαλλικὴ πρωτεύουσα, τὴν πέρασε νη-
στικῶς. Ὁσὸσο, κατὰ θάβος, ἦταν
εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν τύχην του.
Προτιμοῦσε νὰ πενιὰν στὸ Παρίσι,
παρὰ νὰ εἶνε χορτάτος στὸ χωριὸ
του.

Χάρη στὸ πείσμα του καὶ τὴν ἐρ-
γατικότητα του, ὁ Ἀλφρέδος κατάρ-
θωσε νὰ μὴ πεθάνῃ τῆς πείνας. Γνω-
ρίστηκε μὲ ἄρκετους νεαροὺς ζωγρά-

Μία αὐτογελοιογραφία τοῦ Ἀλφρέδου Λέ Πτι

ΕΚΦΕΥΣΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάθε πράγμα έχει την αρχή του και το τέλος του. 'Ο έρωτας όμως δεν έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος. Το γεγονός αυτό πιστοποιεί την ανπαιωξία του έρωτος. Βίντεροδορ φ

'Εκείνος που παντρεύεται πολύ άργά, παντρεύεται για τους γαϊδούς του. Γαπανική Παρομιλία

'Η συμπλήρωση της εντυχίας ενός άνδρος και μιας γυναίκας είναι ο αμοιβαίος έρωτας. Ρωσίδορ

'Η χλωμάδα εξιδανικεύει την ομορφιά των γυναικών και εξευγενεύει τη νεότητά των ανδρών. Γεωργία Σάνδη

'Ο άνδρωπος που δεν έχει τη δύναμη ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί, δεν θά έπρεπε να ζή. 'Αδόλφος δ' Έννερ υ

Δεν μπορεί να εκτιμήσει κανείς τη δύναμη του έρωτος, παρά αναστα όταν τον έχει κυριάρχο του. 'Αββάς Πρεβώ

Τίποτε δεν τιμά περισσότερο μια γυναίκα, όσο η ύπομνησή της, και τίποτε λιγότερο, όσο η ύπομνησή του άνδρός της. Ζουμπέρ

'Ο μεγαλύτερος εχθρός της αγάπης είναι η έγωσύθεια. Ανίς Σομπερ υ

"Όπου έπάσχει το συμφέρον, δεν μπορεί να ζήσει ούτε στιγμή ο πραγματικός έρωτας. 'Αλβ. Γκιτινόν

'Ο φοβιτοίσιμος ποτέ δεν μπορεί να έξη μια όμορφη φιλενάδα. Μασσαλιώτικη Παρομιλία

'Η κόλλαισις είναι στρωμένη με γυναικείες γλώσσες. Παριζιάνικη Παρομιλία

Προτιμώτερο είναι να εμπιστευθείς την περιουσία σου και το μυστικό σου στον φίλο σου, παρά στη σύζυγό σου. Λοπεντέ Βέγα

"Αν αγαπάς πραγματικά ένα άνδρσγνον, να εύχουσαι φρονιμάδα στο σύζυγο και ύπομνηση στη σύζυγο. Γαλιζική Παρομιλία

"Αν θέλεις νασαι κύριος στο σπίτι σου, παντρεύου γυναίκα μικρότερη από σενα. Τοσκανική

'Ο έρωτας μας άρσσει περισσότερο από το γάμο, γιατί τα μνηστορήματα είναι περισσότερο ενάχιστα από την ιστορία. Σαυφορ

'Η γυναίκα που κάνει άσπεία με τον έρωτα, παθαίνει το ίδιο με τα παιδιά εκείνα, που παίζουν με άζωνιωμα μαζαίρια. 'Αγιος Προσπέρ ο

Πάντοτε πληγώνοντα. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς άγκάθια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντέ Μπερζερράκ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηθενεί κάθε άλλο άσθημά του. Δ' Άρξάνς

"Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμώ ν

Στόν έρωτα οι μαθηταί ζέρουν όσα κι οι δασκάλοι. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς άγκάθια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντέ Μπερζερράκ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηθενεί κάθε άλλο άσθημά του. Δ' Άρξάνς

"Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμώ ν

Στόν έρωτα οι μαθηταί ζέρουν όσα κι οι δασκάλοι. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς άγκάθια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντέ Μπερζερράκ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηθενεί κάθε άλλο άσθημά του. Δ' Άρξάνς

"Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμώ ν

Στόν έρωτα οι μαθηταί ζέρουν όσα κι οι δασκάλοι. Που μπορεί να βοη κανείς τριαντάφυλλο χωρίς άγκάθια ; Και ποη γυναίκα χωρίς γλώσσα ; Συρανό ντέ Μπερζερράκ

'Η φιλαρέσκεια των γυναικών εμμηθενεί κάθε άλλο άσθημά του. Δ' Άρξάνς

"Όταν χάσουν ή γυναίκες τους άνδρες των, θρηνολογούν περισσότερο για να συγανήσουν τους άλλους άνδρες, παρά για την συμφορά που τις βρήκε. Σαίντ Έθρεμώ ν

φους, οι όποιοι τον ύποστηρίζανε, μπόρεσε να παρακολουθήσει μαθήματα στο Πολυτεχνείο, να τελειοποιήσει το ταλέντο του. Συγγράφους έξεδηλώθη μέσα του και μια άλλη καλλιτεχνική τάσι: του εϋθυμογράφου και του ποιητού. 'Ο 'Αλφρέδος άρχισε να συνεργάζεται σε διάφορα εϋθυμογραφικά περιοδικά, σκολίζοντας τα διηγήματα και τα τραγούδια του με δικές του γελοιογραφίες. Και όταν κατάφερε να σχηματίσει μια αρκετά καλή κοινωνική θέσι, πήγε μια μέρα στο χωριό του να έπισκεφθεί τους γονείς του, τότε χρόνια μετά την... απόδρασή του. 'Ο πατέρας του και ή μητέρα του, οι όποιοι είχαν πληροφορηθεί στο μεταξύ τους θριάμβους του, τον συχωρώσαν με όλη τους την καρδιά για την λύπη που δοκίμασαν άλλοτε εξ αίτίας της ελαφρομαλαξίας του...

"Υστερ' από λίγο καιρό, ξαναθλέπομε τον 'Αλφρέδο στο Παρίσι, συνεργάτη στα γνωστότερα σατυρικά περιοδικά, γελοιογράφο γνωστότατο και σανσκινο στα διάφορα φιλολογικά καμπαρέ—μά πάντοτε άλλοπρόσαλλο κι' άφηρημένο.

"Ένα βράδυ παρουσιάστηκε σε μια ταβέρνα, στην όποια τραγουδούσε, με το άριστερο χέρι δεμένο μ' ένα μαντήλι.

—Πληγώθηκες μήπως ; τον ρώτησαν οι φίλοι του. —Όχι, άπεκρίθηκε ο 'Αλφρέδος. Μά έδεσα το μαντήλι αυτό για να θυμηθώ ότι πρέπει να περάσω από το σπίτι ενός φίλου μου και να πάρω το θιολι μου, που το λημονήσα εκεί χτές το θράδου... Στο δρόμο, κούταξα διαρκώς το μαντηλοδεμένο χέρι μου για να μη ξεχάσω το θιολί...

—Καλά, και που είναι το θιολι σου; τον ρώτησε ο καταστηματάρχης, συγκρατώντας με θία τα γέλια του.

'Ο 'Αλφρέδος είχε λημονήσει να περάσει από το σπίτι του φίλου του και να πάρη το θιολι του, άν και στο δρόμο κούταζε διαρκώς το μαντήλι του!...

"Ένα καυστικό σατυρικό τραγούδι του κατά το τότε πρωτοπουργού, έγινε άφορητή να καταδικασθεί ο 'Αλφρέδος από το Πταισματοδικείο σε κράσιση τεσσάρων ημερών. Την ποινή αυτήν ο καλλιτέχνης την έκαμε στο κρατητήριο του άστυνομικού τμήματος της γειτονιάς του.

Το βράδυ όμως της πέμπτης ημέρας, ο 'Αλφρέδος Λέ Πιτι—ελεύθερος πείσι—ξαναπαρουσιάστηκε στο τμήμα και υπήκε σοβαρώτατος στο κρατητήριο, λέγοντας στον κατ'άπληκτο φρουρό:

—Άυριο το πρωί να με ξυπνήσης ναορίς, έπειδή έχω μια σσβαρή δουλειά!

'Ο άδίοδοθωτος 'Αλφρέδος λημονήσε πώς τον είχαν άποφυλακίσει!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Άλλα σπαρταριστά ανέκδοτα του 'Αλφρέδου Λέ Πιτι.

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

«ΘΥΜΗΣΙ»

Στο ίδιο σπίτι θρέθηκα το καταμαγεμένο και ή ψυχή μου πέταξε σε χρόνια μακονά, γιατί ήταν απ' άνάμνητες παντού πλημμυρισμένο, και την μορφή σου νόνιζα πώς θάβλεπα ξανά. Θαρρούσα πως θ' αντίκριζα τα θεικά σου μάτια, κι' ότι σικά μου θ' άκουσα την πλάνα σου φωνή, που τότε μ' έσευε γλυκά σ' όνειρευτά παλάτια και την καρδιά μου έκανε γιά πάντα να ποιή. Κι' όλόγυρα μου φαίετο σαν νάτανε χυμωδή απ' την γλυκειά σου την πνοή, μια θεία μυρωδιά, κάποια σκιά φτερούγιε, λές κι' ήταν μαγεμένη, στη ξεχασμένη θέσι σου, την άδειαν γωνιά. Κι' άπόμεινα κούταζοντας με μάτια δακρυσιμένα, από τον πόνο πόνιωθας εκείνη την στιγμή, το κάθε τι που θύμιζεν, αλλοίμονο, έσένα, στην θολωμένη σκέψι μου, στη δόλια μου ψυχή. «ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΜΕΝΕΞΕΣ»

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τ' άστέρια τ' άγριολούουδα, τ' όλάπαλο τ' άγέρι, και τα μικρά τρελλόπουλα, έπάνω στα βεντρά, Οι κάμποι, τα ψηλά θουνά, της θάλασσας τα μέρη, κάποιος συρμής τα γάρφαρα κι' όλόδροσα νερά, Τό κύμα τ' άτρικύμιστο, το γυριστό ακρογάλι, και μια θαρκόλλα όλόλευκη, δεμένη στο γαλά, Γη κι' ούρανος και θάλασσα σιγοούν κι' άκούν άγάλι, κάποια ψυχή, στον πρώτο της έρωτικό παλμό...

Σ' ΕΝΑ ΣΠΙΤΑΚΙ

Σ' ένα σπιτάκι άπόμερο, το χάρο θλέπει μόνο, μια κόρη που ψυχorraγει, που λυώνει, από τον πόνο. άμίλητη και σκεφτι- (κι' στην παγερή γα- (λήνη, "Ω! Μιά ζωή που χά- (νεται και με τον ή- (λιο σθύνει... Γ. Β. ΜΗΤΣΕΑΣ

